

כדור. הילדים האתיופים, שהיו קצת מבוהלים ולא מבינים בהתחלה, התחילו לאט-לאט ליהנות מהעניין ונכנסו למישחק עם כל הראש. אחרים מביניהם, אלה שלא כל כך אהבו את גיורתם, חיכו להזדמנות נאותה ונמ' לטו בחורה אל זרועות הוריהם המוריים.

שמות חדשים

אחת ההזדמנויות, שישבה בסמוך, סיפרה לנשים אלה איך הגיעו האתיופים לארץ לפני כמה ימים. הם לבשו רק גלביות בצבע לבן. לא בריוק לבן, אולי פעם זה היה לבן. דבר נורא! הנשים שמעו כשהן ממישיכות להסידור תכל בקבוצת האתיופים שלידן ו מנידות את ראשן בצער. אחריכך מיהרו לאוטובוס ונסעו הביתה. בבית כטח יספרו לבצל שראו את האתיופים החדשים ושהם פרימיטיביים ולא יודעים כלום, אבל נורא מתוקים. המישפחה של גאולה גמרה את הבדיקה אצל הרופא. כולם בריאים! הוריעה בשימחה כשירדה למטה כי מרגות, אחות ילד בכל יד. אני כבר מחכה לרגע שאוכל לקחת אותם אליי הביתה להתארח.

אצל הרופא קיבלו הילדים והאבא שמות ישראליים חדשים, וכשהתחילו לצעוד לכיוון הרירה שלהם, שיננו אותם בינם לבין עצמם. אלון אמרו והצביעו על הקטן שבחבורה והוא חייד אל אביו חייד רחב של אהבה ושימחה. אפרת! אמרה אחת האחיות כשהיא מצביעה על עצמה. השם נשמע זר בפיה. תרצה! ניסתה לומר שם נוסף והראתה על אחותה הקטנה.

ארכעה ילדים ואבא התחילו לצעוד בשביל לכיוון הבית החדש שלהם. גאולה הובילה. היא נכנסה לסופרמרקט הסמוך וחזרה כשבידה ארגז מלא מיצרי-מזון. שתדעי שהסוכנות דא גה שלכל מישפחה יהיו כל המיצרכים הדרושים בבית. לא חסר להם שום דבר של אוכל. היא הסבירה. היום קנתה רק דברייחלב ולחם טרי. זו מישפחה (המשך בעמוד 50)

במשך הזמן הם יהפכו גם ללבנים! אמר ילד ג'ינג'י, במרכז הקליטה במבשרת-ציון, כשראה אותם לראשונה

מול התנפלות המונית זו של הילדים הלבנים המזורים. הם קצת התביישו בהתחלה, אבל לא יכלו לומר מילה. תוך זמן קצר הפך הרשא למיגרש הומה. כולם שיחקו בכדור עם כולם. ילדה וריוה רצה והביאה זוג אופניים. היא לקחה ילד אתיופי קטן, כמעט חטפה אותו מאמו הנדהמת, הושיבה אותו על הסבל של האופניים ועשתה

איתו סיבוב נסיעה על המידרכה. הילד היה כמעט בגילה והיא, כמו מתוך אינסטינקט, דיברה אליו כמו שמרבי רות דורות אל תינוקות. בטון בכיני ותינוקי.

הילדים הישראליים שמחו בצעור עם החיים שנקרו אל סביבתם. הם טילטלו אותם הלך ושוב, על אופניים, על קורקינט, גררו אותם למישחקי

ש עת הצהריים הגיעה. ילד השכונה גמרו את לימודיהם בבית-הספר ומיהרו לבוא אל רחבת הרשא שבמרכז. הם זרקו את יל קוטיהם על אחד הספסלים והתנפלו מייד על הילדים האתיופים ההמומים. איזה המורים! איזה מתוקים! איזה יפים! יו, תראו אותם איזה מתוקים! הילדים האתיופים היו חסרי-אונים

ולכתוב, ואולי הם לא כל כך בורים כפי שתיארו אותם בעיתונים, והיא הגיבה כביטול ובוילזול: זו שפת-האבן! אחריכך סיפרה לי גאולה שהאבא הוא אלמן, אשתו נפטרה לפני כמה חודשים, עוד כשהיו באתיופיה, והוא נשאר מטופל בארבעה ילדים קטנים ובנכדה אחת. בתו הגדולה מאושפזת בבית-החולים. חולה במלריה.

מישפחה אחרת, שגמרה את הברייה אצל הרופא, ירדה למטה במדרגות, לאט-לאט, כמו מתרגלים לצורת בניה חדשה כזו. הילדים הקטנים אחזו במעי קה כשתי ידיים, כשהם מורידים כוהי רות רגל אחרי רגל במדרגות הגדולות לרגליהם הקטנות והרקות. האמא ירדה אחריהם, נושאת כורעוניה תי נוק בן כמה חודשים, עטוף בסוודר צהוב כהיר. האבא ירד בסוף. על דש מעיל הדובון שלו היה מוצמד פתק צהוב כסיכה ובו היה כתוב שם המיש פחה, מיספר הבלוק ומיספר הרירה בה הם גרים. בעברית כמובן. מלמעלה ליווה אותם כממבט עולה וותיק ששימש כמתורגמן במרפאה.

הם הגיעו למטה והתיישבו על הגרר הקטנה בצד המידרכה, מחכים. ישבו בשקט, לא הוציאו הגה מפהם. היה נוה להם להסתתר בתוך הדובונים הגדולים והעבים, עם הכובע על הראש.

על המידרכה עברו כל הזמן אנשי השכונה הסמוכה שבאו לראות את הפלא. אלה עמדו והסתכלו בעיון כי אתיופים. הילדים לא חשו במבטיהם שקרנות, המבוגרים היו נבוכים והתי ביישו מאוד. הם השפילו מבט וכמו התכנסו בתוך עצמם.

מישפחה נוספת נראתה צועדת באותו מעלה הרחוב. לכיוון המרפאה. האבא, בחור צעיר, אף קטן וחד, עיניים שחורות, שיער מקורזל, הלך בראש, אחריו צעדו המישה ילדים בגילים שונים, כהבדלים של שנה או שנתיים ביניהם, ולכסוף צעדה האמא, מיטפחת ציבעונית מכסה את ראשה, שהיה כימעט קרה. היא לבשה שימלה ממנה צצו זוג רגליים דקות בנעליהתעמלות לבנות ובוהקות. הם הגיעו לפתח המרפאה וישבו לחכות כשקט, ליד כר לם.

האבא הצעיר נעמד בצד, הוציא מכיסו נייר-מחברת תלוש ועט וכתב כמה מילים משמאל לימין. עוד אחד שיוע קראו וכתבו.

אתיופי קטן, שכפה לבנה גדולה כבר מעטרת את ראשו. האתיופים מהווים אטרקציה במבשרת-ציון וילדים רבים באים לשחק עם האתיופים הקטנים, כשהם גומרים את לימודיהם בכל יום בצהריים.

ילדה שגמרה את לימודיה מיהרה לבוא אל הרחבה בה היו מרוי כזים האתיופים. היא הביאה איתה את אופניה והרכיבה על הסבל ילד

טרמפ על הסבל